

**Gezi Ayaklanması ve
Rojava Devrimi'nin
Rüzgârını Buluşturalım**

**30 MART'TA
AKP'YE KANMA
CHP'YE YOL VERME!**

**Köz
Broşürleri**





Gezi Ayaklanması ve Rojava Devrimi'nin
Rüzgârını Buluşturalım

30 Mart'ta
AKP'ye Kanma, CHP'ye Yol Verme!

ARALIK 2013 / İSTANBUL

KOMÜNİST **Köz** BROŞÜRLERİ

Yurt içinden gelen talepler, bedeli herhangi bir yolla yayınevine ulaştırıldığı takdirde, perakende satış fiyatı üzerinden (nakliye, posta masrafı alınmadan) adrese ulaştırılır. Toplu taleplerde (10 adetten itibaren)%30 indirim uygulanır.

Cezaevinden gelen talepler bedelsiz karşılanır. Yurtdışından gelen talepler, kitap bedelinin üzerine nakliye/posta masraflarına ek olarak cezaevine gönderilecek bir kitap bedeli eklendiği takdirde karşılanır.

Yurtdışı toplu taleplerde indirim uygulanmaz.

Hiçbir hakkı mahfuz değildir. Bu yayında yer alan görüşler ister kaynak gösterilerek, ister gösterilmeyerek bu fikirleri benimseyenler tarafından çoğaltılabilir ve her şekil altında kullanılabilir.

Komünist Köz Yerel Süreli Aylık Siyasi Gazete Aralık 2013 Özel Sayı:1

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Murat ÖZYAVUZ
Yönetim Yeri: Osmanağa Mahallesi Leylak Sokak
Elif İşhanı Daire: 5 Kat 2
Kadıköy – İstanbul
Tel: 0216 700 19 98

E-posta: kozonline@ gmail.com
Web adresi: www.kozonline.org /www.kozonline.info

Basıldığı Yer: Özdemir Matbaası Davutpaşa Caddesi Güven Sanayi
Sitesi C Blok No: 242 Topkapı - İstanbul
Tel: 0212 577 54 92

30 MART SEÇİMLERİ SIRADAN YEREL SEÇİMLER OLMAYACAK



Önümüzdeki mart ayında Türkiye, yerel seçimler için cumhuriyetin ilanından beri 18'inci kez sandığa gidecek. 1930 yılından beri çok partinin katılımıyla düzenli olarak yapılan bu on sekiz yerel seçimden sadece ikisi askeri darbeler nedeniyle yapılması gereken tarihten daha geç yapıldı. Bunlardan biri 27 Mayıs 1960 darbesi nedeniyle üç yıl gecikerek yapılan 17 Kasım 1963 seçimleri. Bu seçimlerden darbenin muhatabı Demokrat Parti'nin mirasçısı Adalet Partisi birinci parti olarak çıkarken aynı partinin türevi sayılabilecek Yeni Türkiye Partisi ile birlikte oyların neredeyse % 52'sini (% 45.48 ve % 6,51 ile) aldılar.

12 Eylül darbesi nedeniyle iki yıl gecikerek yapılan 25 Mart 1984 seçimlerinde ise cuntacıların adayı Turgut Sunalp'ın Milliyetçi Demokrasi Partisi ancak % 7,09 oy alarak sondan ikinci parti olurken, darbenin ekonomi programının temsilcisi ve uygulayıcısı Turgut Özal'ın ANAP'ı % 41,52 ile birinci parti oldu.

30 Mart 2014 seçimleri normal zamanında yapılacak olan yerel seçimler arasında olacak; ama belki de en olağanüstü anlam taşıyan yerel seçimlerden olacak. Bu yerel seçim sıradan bir yerel seçim

değil. Aynı yıl içinde yapılacak ilk cumhurbaşkanlığı seçimlerinin sonuçlarının ve Tayyip Erdoğan liderliğindeki AKP'nin akıbetinin belli olacağı bir seçim olacak. Bu itibarla da bir sonraki genel seçimlerin provası olacak. Hatta Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimlerin erke ne alınıp alınmayacağı da Mart ayındaki yerel seçimin sonuçlarıyla belli olacak.

Bu seçimin asıl önemi bir süredir arkasındaki temel desteği adım adım kaybederek gerilemekte olan AKP'nin, gerileme sürecinde nasıl bir dönemeç teşkil edeceğidir.

Gerileyen AKP Bakımından Mart 2014 Yerel Seçimleri

Esasen, KöZ'ün döne döne vurguladığı gibi, AKP son genel seçimlerde görünüşün aksine geri düşmüştür ve o noktadan beri gerilemeye devam etmektedir. Bu seçimlerden de her şey bir yana, toplam oyları bakımından, son genel seçimlerin gerisine düşeceği kesindir.

Her şeyden önce son genel seçimlerde AKP hesabına giden meşhur % 51 oyun AKP'nin kendi oyları olmadığı besbellidir. Bu seçimlerde AKP 12 Eylül rejiminin baraj sistemi sayesinde merkezde ve sağda baraja takılma kaygısındaki oyların büyük bir kısmını devşirerek toplamda % 51 oy alabilmiştir. Buna karşılık aynı seçim sisteminin gariplikleri nedeniyle ve bilhassa barajı bağımsız adaylarla aşan Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku adaylarının başarısı ile meclisteki sandalye sayısı azalarak çıkabilmiştir seçimlerden.

Yerel seçimlerde baraj engeli ve kaygısı olmayacağından AKP'nin genel seçimlerde "çaldığı" oyların önemli bir kısmından mahrum kalacağı kesindir. Bu itibarla bu seçimlerde türlü manevralarla kendi oylarını korumayı başar-

**30 Mart 2014
seçimleri
Tayyip Erdoğan
liderliğindeki
AKP'nin
akıbetinin belli
olacağı seçimler
olacak.**

diğı takdirde bile, genel görünüm itibariyle 2010 ve 2011’de aldığı oylarının yanına yaklaşamayacaktır.

Bu nedenle demagojik propaganda söylevleri boyunca Erdoğan’ın diline doladığı “iki seçmenden biri bize oy verdi” sözü, bu seçimlerde şimdiden ayağına dolanmıştır bile. Erdoğan kendi diliyle şişirerek yükselttiğı çitanın altında kalmaya mahkûmdur. Erdoğan’ın oy oranındaki çarpıcı düşüşün, zaten git gide daha sıkıntılı bir sürece girmiş bulunan partisi içinde kendisine hayli sıkıntı çıkartacağı kesindir.

Hiç kuşkusuz yerel seçimlerde alınan toplam oylardan daha önemli olan kazanılan belediyelerin sayısıdır. Bu bakımdan da AKP’nin seçimlerden gerileyerek çıkacağı görülmektedir. Her şeyden önce, AKP’nin son Diyarbakır gösterileri, muhtelif açılışlar ve bol keseden vaatlerle BDP’nin Kürt illerinde kendisinden kopardığı belediyeleri (eğer BDP kendi elleriyle bunları hediye etmezse!) geri alamayacağı şimdiden bellidir.

Bu bakımdan AKP’nin bu alanda başka belediyeleri kaybetmesi de kuvvetle muhtemeldir. Zira bu seçimler sıradan bir yerel seçimden çok daha politikleşmiş bir iklimde cereyan edecektir. Özellikle de Rojava Devrimi’nin iyice motive ettiği ve sözde demokratikleşme paketinin öfkelenirdiğı Kürt illerinde ve genel olarak Kürt kökenli seçmenler nezdinde bu böyledir.

Her şey bir yana, başbakanın Diyarbakır’a kendi başına değil, ancak Mesut Barzani ile Şivan Perwer’in açtığı yoldan ve görülmemiş bir açılışlar dizisiyle girebildiğı açıktır. Ayrıca bunun için yıllardır söylemekten kaçındığı Barzani’nin resmi sıfatını nihayet dile getirmek zorunda kaldığı da öyle. Bunların yanısıra Erdoğan daha birkaç gün öncesine kadar BDP’nin karşısına çıkarmaya çalıştığı ve sırtını sıvazladığı HÜDA PAR’ı (Hür Dava Partisi) gizleyip saklamak zorunda kalmıştır. İşte bunlar bütün göz bağıcılık çabalarına rağmen gizlenemeyen gerçeklerdir.

Her ne kadar AKP bu seçmen kitlesini cezbetmek için sözüm ona “çözüm” sürecini kullanmak istiyorsa da her adımda bu sürece ken-

disinin kerhen girdiği ve bütün atraksiyonlarına rağmen bu gerçeği gizleyemediği de bellidir. Aksine “çözüm sürecinin kendi marifeti olduğunu” söyleye söyleye büyütüp sürpriz gibi açtığı sözde “demokratikleşme paketi” kendisi hakkında en çok yanılısama besleyenlerin (başta “akil insanlar” heyetindekiler olmak üzere) bile gözlerini açmıştır.

Kürt seçmenlerin ise kulakları boş vaatlere biraz daha kapanmış durumdadır. Bu itibarla AKP'nin Kürt illerinde geçen yerel seçimlerden daha kazançlı çıkması ihtimali yüksek değildir. BDP'nin (kendi kendine çelme takmadığı takdirde) daha kazançlı çıkması ise kuvvetle muhtemeldir.

AKP'nin Yedek Lastiği CHP Bakımından Mart 2014 Yerel Seçimleri

Öte yandan bu yerel seçimlerde Kürdistan'da değilse de özellikle büyük illerde AKP'nin başlıca rakibi (daha doğrusu yedeği) olan CHP'nin geçen yerel seçimlere kıyasla, görece yüksek bir performans göstereceği de şimdiden bellidir. AKP'nin demokratikleşme paketinden sürpriz gibi çıkan türban yemine kanıp tuzağa basmayan, daha sonra Sarıgül virajını da kaza yapmadan geçen Kılıçdaroğlu'nun CHP'si, birçok yerde AKP'yi önceki seçimlerden çok daha fazla zorlayacak gibi gözükmektedir.

Üstelik CHP Gezi Parkı'nda mayalanan ayaklanmadan da olabileceğinden daha fazla yararlanmış durumdadır. Zira hükümete karşı sokaklardan yükselen ana muhalefetin partisi olma sorumluluğunu bizzat üstlenmekten sürekli imtina eden BDP, bu süreçte hatırı sayılır bir yeri olmasına rağmen, hareketin başını çekmekten ısrarla kaçınmıştır.

Üstelik ilk kıvılcımın çakılmasında Sırrı Süreyya Önder'in belirleyici rol oynamasına ve hareket içinde sürekli varlık gösteren diğer BDP vekilleri kadar, kitle içinde (her ne kadar alışıldığı üzere Kürt kadınları önde görünmese de) önemli bir varlığı olmasına ve Medeni Yıldırım'ın “Gezi şehitleri” arasında yerini almış olmasına rağmen!

BDP ister “asıl rolü HDK/HDP'nin oynaması için bir adım geri dur-

masıyla”, ister “müzakere sürecini baltalayan baş aktör olmama kaygısıyla” olsun, bu süreçte AKP’ye karşı ana muhalefet rolünü oynamaktan uzak durmuştur.

Böylece (sonuna kadar değilse de ilk başlarda) gerekçe gösterdikleri “Türk bayrakları” CHP’nin hareket içinde hak ettiğinden fazla bir yer tutmasına imkân vermiştir. Üstelik bu sayede CHP kendi içindeki hizip çatışmalarını büyük ölçüde törpüleyip AKP’ye karşı nispeten daha etkili bir muhalefet yürütmek suretiyle BDP’nin oynamaktan kaçındığı rolü adım adım çalmaya başlamıştır.

BDP/HDP’nin “AKP’ye kanma, CHP’ye yol verme!” tutumundan uzak durması halinde, CHP’nin bu yolda daha fazla mesafe alması muhtemeldir. Daha vahimi ise CHP’ye yol vermeme kaygısıyla AKP’ye kanma çizgisine düşülmesi olurdu.

Ne var ki bu son olasılık AKP’nin “Cemaat”e karşı son manevrasıyla iyice imkânsızlaşmaktadır.

“IŞIK” “AMPUL” KAVGASI VE 30 MART YEREL SEÇİMLERİ



Erdoğan, beklediği desteği görmediği ABD'ye karşı Şangay şantajı yapmış, daha sonra Gezi Parkı'ndaki işgal süresinde kendisine karşı tutum almaları nedeniyle Koç Holdinge ve kimi medya kurumlarına karşı adeta “kendisine ihanet ettikleri için” saldırgan bir tutum göstermiştir.

Tıpkı bunlar gibi şimdilerde arkasından desteğini çeken malum “Cemaat”le dalaşmaya başlamıştır. Böylelikle bir kez daha kendi ayağına çelme takmaktadır ve bu sefer önümüzdeki seçimlerin akıbetini belirleyecek olan bir dalaş keskinleşmektedir.

Doğrusu AKP ile “Cemaat” arasındaki dalaşın esasen seçimleri takiben, bilhassa Cumhurbaşkanlığı seçimlerine doğru giderken keskinleşmesi beklenirdi. Ama Erdoğan kendisini desteğinden mahrum edeceği belli olan asıl dayanağına karşı erkenden saldırıya geçerek bu dalaşa kendi eliyle erken doğum yaptırmış durumdadır.

Bu bakımdan esasen Cumhurbaşkanlığı seçimleri arifesinde keskinleşmesi beklenen dalaş, yerel seçimler öncesinde boyutlanmıştır ve şimdiden yerel seçimlerin akıbetini belirleyecek bir çap kazanmıştır. Tam bu dalaşın en kritik evresinde Kılıçdaroğlu'nun “Hoca

Efendi'nin" kadim mekânı ABD'ye sefere çıkması da manidardır.

Bu tablo açıkça göstermektedir ki 30 Mart seçimleri bir yerel seçim olmanın çok ötesinde bir anlam taşımaktadır ve onu takip edecek olan Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle yakinen ilişkilidir. Hepsinden önemlisi bu yerel seçimlerin AKP'nin akıbetini belirleyecek seçimler olacağı iyice belli olmuştur ve daha seçim sandıkları açılmadan o akıbetin ne yönde olacağı görünmektedir.



Bugünkü Dalaş Kimler Arasındadır?

Bu bakımdan önümüzdeki seçimlere ilişkin olasılıkları değerlendirmeden ve bu seçimlerde emekçilerden, ezilenlerden yana kesimlerin nasıl bir yol izlemesi gerektiğine geçmeden önce, "Işık" ve "Ampul" arasındaki dalaşın gerçekte kiminle kim arasında olduğuna ve neyi ifade ettiğine daha yakından bakmakta yarar var. Zira bu dalaşın seyri ve sonuçları seçimlerin ardından AKP'nin nasıl bir yol izleyeceğini sandıktan çıkan oyların sayılmasından daha fazla etkileyecektir.

AKP hükümeti yerel seçimleri beklemeden "dershaneleri kapatma" hamlesiyle Gülen Cemaatine cepheden saldırıyı bizzat başlattı. Doğrusu AKP hükümetinin Diyarbakır senaryosunun hemen ardından "Cemaat"e beklenmedik bir anda ve umulmadık sertlikte (yani sözde kalmayan biçimde) saldırması kimilerinin yorumladığı gibi "bindiği dalı kesmesi" gibi değil, esasen tutunacağı dal kalmadığı anlamında görülmelidir.

Bu telaşlı tutum bir kendinden emin olma halini değil, Gezi Parkı'n-

daki işgal sırasında Koç Holdinge ve kimi medya kuruluşlarına karşı, daha önce başka vesilelerle ABD ve AB'ye karşı kimi çıkışlarda örnekleri görünen türden bir telaşın ifadesidir. Her ne kadar bir güç gösterisi gibi görünse ve öyle gösterilmeye çalışılsa da, bu telaş esasen desteklerinin eksilmesinden ileri gelen öfkeli bir telaştır.

Öte yandan her ne kadar burjuva basınında ve büyük ölçüde onun izinden giden sol basında dar anlamda Türkiye'de cereyan eden bir çatışma gibi görülen Erdoğan-"Cemaat" çatışması öyle değildir. Her şeyden önce Fethullah Gülen'i Erzurumlu bir cami imamı, "onun cemaati" olarak gösterilen "Cemaat"i de Türkiye'deki muhtelif dini cemaatlerden biri olarak görmek saflık olur. Kısaca "Cemaat" koduyla anılan gerici odak Balkanlar'dan Orta Asya'ya, Kafkaslardan Sahra Altı Afrika'ya kadar uzanan geniş bir coğrafyaya yayılmış, Avrupa'da da derinlemesine kök salmış, yarım yüzyılı aşkın süredir yayılarak uygulanmakta olan büyük bir emperyalist planı ifade etmektedir.

Bu plan bir cami imamının yahut Türkiye-içi bir organizasyonun harcı değildir. "Hoca Efendi"nin ABD'de yaşıyor olması da tesadüf değildir. Bu itibarla bugün ayyuka çıkmakta olan dalaşı "Hoca Efendi" ile "Milli Görüşçüler" arasında bir dalaş olarak görmek hiçbir şey görmemekle eşdeğer olur.

Açıkçası bu çatışma, finans kapitalin AKP'nin önünü açan kesimlerinin -Amerikan finans kapitali ve onun bu topraklardaki uzantısı TÜSİAD'ın- kendi hizmetinde iktidar etmesini bekledikleri hükümetin, kendi başına davranmasına karşı koyuşunun işaretlerinden biridir.

"Cemaat"-Erdoğan arasındaki dalaş iki İslamcı klik arasında değil, finans kapitalin AKP'nin önünü açan kesimleri ve Türkiye'deki uzantıları ile iktidarı kendi dar çıkarları için kullanmaya heveslenen Erdoğan ve destekçileri arasındadır.



AKP, 2014 yerel seçimlerinde 2010 ve 2011’de aldığı oylarının yanına yaklaşamayacaktır.

Geçmişte Erdoğan’ın Önünü Açmış Olan Sermaye Bugün Ne İstiyor Nasıl Bir Yol İzliyor?

Bu bakımdan ABD kaynaklı Erdoğan’ı rahatsız eden kimi beyanlar, belli başlı yayın organlarındaki ifadelerle aynı yöndedir. Efendileri, kendilerine onların istediği gibi hizmet etmeyip onlar sayesinde sahip olduğu iktidardan kendi hesapları için yararlanmak isteyen Tayyip Erdoğan hükümetinin arkasından çekilmektedir.

Dahası geçtiğimiz on yıl boyunca finans kapitalin bu kesimlerinin AKP’ye yol vermesiyle iyiden iyiye hırpalanmış olan OYAK da AKP karşıtı bu cephede yer almıştır. Bu bakımdan çatışma siyasi iktidarın asıl sahipleri ile geçici hizmetkârları arasında bir çatışma olarak görülmelidir.

Bugün Erdoğan ile “Cemaat” arasındaki kavga bugünlerde Erdoğan’ın en ateşli muhalifi kesilen liberal kesim tarafından kabaca şu şekilde sunulmaktadır: Tayyip Erdoğan güya “askeri vesayete” karşı meydan muharebesi veriyormuş edasıyla TSK’nin zirvelerine kadar uzanan Ergenekon vb. davalarla giriştiği dalaştan muzaffer çıktığı referandumda rakiplerini alt etmişti.

2011 yılında Türkiye tarihinde ilk kez oylarını arttırarak üç seçim kazanan bir başbakan olarak çıkmış ve tüm bunların kerametinin kendisinden kaynaklandığı zannıyla şişirmekteydi. Aynı zamanda

danışmanları, dalkavukları ve yakın çevresi tarafından sürekli şişirilmektedir. Şimdi de akılı sıra bu zafer sarhoşluğuyla “Cemaat”in vesayetine başkaldırma kurnazlığına kalkışmıştır.

Kısacası bu kavrayışa göre artan gücünden sarhoş olan Erdoğan, müttefiklerini küstürmekte ve kendisini bu mevkie çıkararak (liberalenin emperyalist adıyla hitap edemediği) batılı güçlere sırt çevirmektedir. Sol içerisindeki geçerli olan kavrayış üç aşağı beş yukarı buna benzemektedir. Sol akımların 2011 seçimlerinden sonra yine aynı çevreler tarafından ısıtılan seçimden zaferle çıkan AKP masalına inanmış olması da aynı kavrayışın bir sonucu zaten.

Tümüyle Erdoğan’ın kişisel dürtü ve heveslerine dayalı bu yaklaşıma karşın, Ergenekon Balyoz vb. bütün bu davalar, tutuklamalar ve cezalar, açıktır ki Tayyip Erdoğan’ın kendi başına girişip altından kalkabileceği işler değildir.

Arkasında sermayenin büyük desteği olmadan hayali bile kurulabilecek işlerden değildir. Her ne kadar başbakan bu marifetini “seçmenlerinden aldığı destekle” açıklamakta olsa da başarısının kimlere nasıl bağlı olduğunun farkındadır. Zaten bugünkü hırçınlığının temel sebebi de budur.

Burjuva diktatörlüğünün sözümona demokratik biçiminde Erdoğan’ın sözlerinin, bu aldatmacalı parlamenter sistemin labirentlerinden geçerek tahakkuk eden sermayenin desteği anlamına geldiğini, bu diktatörlüğün mahiyetinin bilincinde olanların işin içindekilerden çok daha iyi bilmesi gerekirdi. Ancak görünen o ki Erdoğan’ın mezarlıkta ısıklık çalarken söyledikleri sol akımları da en az kendisi kadar inandırmaktadır.

Erdoğan’ın Arkasındaki Destek Neden Çekiliyor?

Erdoğan’ın dünkü destekçileri, Erdoğan’a olan desteklerini Erdoğan çizmeyi aştığı, giderek hırçınlaştığı için kesmemektedir. Tersine doğrudur. Erdoğan, 2002’de kendisine icazet verip önünü açanlar, ona olan desteklerini kademeli olarak azalttıkları için giderek başına buyruk hareket etmekte, saldırıya geçmektedir.

Üstelik Amerika'nın ve TÜSİAD'ın Erdoğan'ı bir yedeğiyle dengeleyip, geriletme projesinin nasıl somutlanacağı bugün belirginleşiyor olsa da, bu yeni bir proje değildir. 2009 yerel seçimlerinden önce Kılıçdaroğlu projesiyle başlayıp bugüne gelmiştir. Kimi kesintilere karşı istikrarlı bir şekilde güç kazanan bu projede Erdoğan aktif değil pasif unsurdur. Üstelik tüm bağırıp çağırmasına karşın yapabileceklerinin bir sınırı vardır.

Zira kendilerine sunulan destek karşılığında iktidara oturan ve hükümet etmeye başlayanlardan her şeyden evvel beklenen de sermayenin temel çıkarlarına dokunmadan hükümet etmeleridir. Nitekim güya "askeri vesayete son verme" furyası altında genelkurmay başkanlarına kadar dokunan Erdoğan OYAK'a dokunamamıştır. Bu saptama bile göstermektedir ki, finans kapitalin egemen kesimleri yeri geldiğinde ve çıkarları gerektirdiğinde uşaklarının en rütbeli olanlarını bile tasfiye etmekten çekinmezler.

Kimi komutanlar gibi başbakanlar, devlet başkanları vb. de dâhil, sermayenin hizmetinde uşakların hepsi için bu muamele dai-

ma muhtemeldir. Şimdilerde ise Tayyip Erdoğan'ın sırası uzun bir zamandan beri gelmiştir. Erdoğan'ın diktatörlük hevesleri de esas olarak bu akıbete karşı çıkmak için Erdoğan'ın tutunabileceği tek daldır.

O halde bugün Erdoğan-"Cemaat" arasında keskinleşmekte olan kavga Gezi Parkı'ndaki işgal sırasında Erdoğan'ın Koç Holdingle çatışmasına, sözüm ona askeri vesayete karşı mücadele sırasında yaptıklarından daha fazla benzeyen bir durumdur.

Nitekim bu benzerlik tedbir ola-

Erdoğan, 2002'de kendisine icazet verip önünü açanlar, ona olan desteklerini kademeli olarak azalttıkları için giderek başına buyruk hareket etmekte, saldırganlaşmaktadır.

rak hükümetin attığı adımlarla da görülmektedir. Koç Holdingin üzerine mali denetim yollarından saldıran AKP, “Cemaat”in üzerine de benzer biçimde gitmektedir. Tıpkı vaktiyle kimi medya tekellerine veyahut başka işadamlarının üzerine gittiği gibi... Bu bile AKP’nin kiminle dalaştığını anlamak için somut bir işarettir.

Buna karşılık son aşamada ortaya çıkmaya başlayan MGK belgeleri vb. ise AKP’nin kimi komutanlara karşı ortaya döktüğü belgelerle yürütülen saldırıya benzemektedir. Bu benzerlik de Erdoğan’ın “askeri vesayete karşı” hangi güçlerin yardımıyla ve hangi silahlarla kavga ettiğini anlamak için ibret verici bir örnektir.

Dolayısıyla şimdilerde aynı güçlerin aynı yöntemlerle Tayyip Erdoğan’a karşı vaziyet aldığını çıkarsamak için yeterli belirti vardır. Bu tabloda Erdoğan’ın akıbetinin ne olacağını tahmin etmek de zor değildir. Zira bu tür belgelerin bundan böyle salvolar haliyle meydana çıkacağını kestirmek de zor olmasa gerektir.

Büyük Sermaye AKP’nin Zayıflamasını İstiyor

Öte yandan son MGK belgesinde Erdoğan ve yandaşlarının yanı sıra parti içindeki rakiplerinin de imzalarının bulunması göstermektedir ki, AKP’nin “Cemaat”e karşı ataklarına cevap olarak gelen bu hamle dar anlamda bir parti içi çatışmanın tetiklenmesine yönelik de değildir. Bu karşı hamle Erdoğan’ın yarattığı karizmatik tabloyu bir kez daha çizen ve bir bütün olarak AKP’yi zayıflatmaya yönelik bir hamledir. Bu durumdan yanlış bir sonuç çıkarmamak gerekir.

Bu durum göstermektedir ki bu hamle AKP içi dengelerde bir tarafa karşı bir tarafın elini güçlendirmekten ziyade CHP’nin önünü açmaya matuf bir hamledir. Böylelikle zayıflayan AKP’yi, yedek lastiği olarak hazırlanan CHP’ye yanaşmak zorunda bırakmaya dönük bir hamledir.

Böyle bir yakınlaşmanın baş aktörü Tayyip Erdoğan olamayacağına göre, bu hamle esas olarak Tayyip Erdoğansız ve görece zayıflamış bir AKP yaratma hedefine yöneliktir. Gelinek noktada belli olmuştur ki uluslararası finans kapitalin ve Türkiye’deki uzantılarının beklentisi de bu yöndedir.

Açıktır ki AKP'nin yedek lastiği olarak tasarlanan CHP'nin tek başına iktidara gelmesi ve hükümet etmesinin koşulları yoktur. Bu nedenle de AKP'yi 11 yıldır bulunduğu yere taşıyan güçlerin AKP'den büsbütün kurtulmak gibi bir arayışı dün olmadığı gibi bugün de yoktur.

AKP'yi, CHP'yi parlatarak geriletmek; Erdoğan'ın altını oymak ve AKP'yi çözümlenerek daha da zayıflatmak, böylelikle AKP içindeki Amerikan emperyalizmi ve Türkiye'deki uzantılarının ihtiyaçlarına daha uygun unsurların önünü açmak istedikleri anlaşılmaktadır. Bu aynı zamanda önümüzdeki dönem iktidar ve muhalefet arasında büyük bir uzlaşmanın yolunun döşenmesi gerektiği anlamına geliyor. Sermayenin söz konusu kesimleri Erdoğan'ı zayıflatarak onun etkisinden çıkmış ve zayıflamış bir AKP ve seçimlerden güçlenerek çıkmış bir CHP istiyor. Bunu da daha önceden türlü örnekleri görülmüş yollardan hayata geçirmek üzere düğmeye basmış görünüyor.

Bu takdirde Erdoğan'ın yerine kimin geleceği konusunda fal açmaya da gerek yoktur. Zira kendisi nasıl peydah olduysa alternatifi de aynı biçimde peydah olur. Baykal'ın yerine Kılıçdaroğlu birden bire nasıl geldiyse birden bire Erdoğan'ın alternatifi de çıkagelir.

Bütün tutunmak istediği dallar elinde kalan ve sonuçta çıktığı yere yani Erbakan'ın tabanına yönelmekten başka çaresi kalmayan Erdoğan'a karşı yapılan bu son hamle onun bu tabanı Erbakan'ın zafırları üzerinden terkisine almasına engel olmaktadır.

"Askeri vesayete son vererek" ve en sonda da "Türbanı özgürleştirerek" elde etmek istediği prestiji silmeye dönüktür. MGK karşısında Erbakan'ın 28 Şubatçılar karşısındakinden farkı olmayan sünepe bir duruş gösteren Tayyip Erdoğan resminin gösterilmesinin asıl anlamı budur. Üstelik bunun AKP'nin en hararetli destekçilerinden biri olan bir basın organından servis edilmesi de hiç mi hiç tesadüf değildir. Sadece bu son nokta bile esas itibarıyla bir aile kavgası olduğunun ifadesidir.

Komploların Birbirini İzlediği Koşullarda «Komplo Teorisi»nden Şikâyet Etmek Art Niyet İfade Eder

Bu noktada "komplo teorileri" hakkında akıldane tavsiyelere, "her

şeyi tertiplerle açıklamamak gerekir” “indirgemecilik yapmamalı” vb. son zamanlarda moda olan öğütlere de kulak asmamak gerekir.

Güya “Cemaat” veya AKP bir dizi komplo ve tertip yaparken, bir dizi AKP karşıtı komplo dava dosyalarına yazılmışken, büyük Ortadoğu çapında büyük planları olan finans kapitalin tertip ve komplolarından söz etmeyi yasaklama anlayışı nereden ileri gelebilir? Bu tür sözde akademik ve bilimsel yaftalı tutumlar esasen tekellerin ve onların hizmetindeki siyasetçilerin siyasete hâkim olduğu ve dünyanın belli başlı emperyalist devletler arasında tekrar tekrar darbeler komplolar ve savaşlar yoluyla paylaşılmasının gündemde olduğu hakkındaki Leninist emperyalizm tahlilinin rafa kaldırılmasını isteyenlerin bakış açısını anlatır.

Köz’ün arkasında duranlar açısından bugün erkenden başlamış olan AKP-“Cemaat” dalaşı esas olarak Tayyip Erdoğan’ın pabucunu dama atmış efendilerinin bir hamlesi olarak görülmelidir. Bu bakımdan eğer “Cemaat” diye anılan gücün ABD emperyalizmin inayeti ve güdümüyle hareket ettiği unutulmaz ise, bu kavganın akıbetinin ne olacağını anlamak için de yıldızlara bakmaya hacet yoktur.

AKP-“Cemaat” dalaşı esas olarak Tayyip Erdoğan’ın pabucunu dama atmış efendilerinin bir hamlesi olarak görülmelidir. “Cemaat” diye anılan gücün ABD emperyalizmin inayeti ve güdümüyle hareket ettiği unutulmaz ise, bu kavganın akıbetinin ne olacağını anlamak için de yıldızlara bakmaya hacet yoktur.



CHP, AKP'nin Alternatifi Değil Yedeğidir

Elbette bu tablo seçim sonuçlarına da yansiyacaktır. Kimi durumlarda seçim sandıklarının Tunus'ta Mısır'da olduğu gibi sürprizli sonuçlar vermesi ihtimal dışı değildir. Ama Türkiye bu örneklerden farklı olarak seçim düzeninin ve kurumlarının görece sağlam temellere oturduğu bir ülkedir. Bu Türkiye'nin daha demokratik olduğunu değil, mekanizmaları daha fazla ve işlevli olan bir burjuva diktatörlüğü olduğunu anlamına gelir. Bu nedenle de seçim sonuçlarının sermayenin ihtiyaçlarına uygun biçimde elde edilmesi ve sonradan "parlamenter sistem dışı" müdahalelerle düzeltilmek zorunda kalınmaması daha olasıdır.

Zaten CHP'nin yedek lastik olarak hazırlanması da bu işleyişin gereğidir. Bugüne kadar nice partileri (örneğin AKP'den önce Ecevit'i) hükümete taşıyıp indiren "Cemaat" de bu sistemin parçalarından biridir ve şu sıralar iş başındadır. Erdoğan'ın umutsuz hamlelerle oraya saldırması da boşuna değildir.

Hiç kuşkusuz bürokrasi ve seçim mekanizmaları içinde yer etmiş "Cemaat faktörü" gibi faktörler ordu içinden çıkan darbeler veya muhtıralar kadar, hatta bazan onlardan daha etkili "düzeltme" yahut "balans ayarı" mekanizmalarıdır.

Şu anda Tayyip Erdoğan'ı hükümetin başına getiren güçler kendisine daha önceki örneklerine olduğu gibi balans ayarı yapmaktadır. Ya haddini bilip itaatkâr bir başkan olarak Çankaya'da son günlerini

geçirmeye razı olacak yahut kendinden önce başka benzerlerinin başına geldiği gibi, “kullanılmış aletler deposundaki” yerini alacaktır.

Buna karşılık, her zaman ve her yerde öyle olmasa da yaşadığımız topraklarda bu sistemin içinde sistem dışı unsurlar da vardır. Örneğin şu anda mecliste grubu bulunan BDP/HDP bütün zaaflarına rağmen esasen sistem dışı bir faktördür ve hesaba öyle katılmalıdır.

Bu itibarla gelişmelerin olağan seyrini bozma ihtimali olan başlıca etken de odağında BDP'nin olduğu bir emekçi-ezilen cephesinin ana muhalefet rolünü üstlenmesiyle şekillenebilir.

İşte siyaset sahnesinde olup bitenlerin bir Karagöz perdesindeki gibi olmadığını öğütleyenlerin asıl bakması gereken yer AKP-“Cemaat” kavgasının özgünlüklerinden ziyade burası olsa gerektir.

AKP'nin Gidip Gitmeyeceği Değil Nasıl Gideceği Belirleyicidir

Bugünden şiddetlenen bir it dalaşının damgasını taşıyan bir süreçte gidilecek olan yerel seçimlerde finans kapitalin belirleyici unsurlarının hedefinin zayıflamış bir AKP ve süngüsü düşmüş bir Erdoğan olduğu anlaşılmalıdır.

Buna paralel olarak nispeten palazlanmış ve prestij kazanmış bir CHP ile, bu zayıf AKP'nin destekli bir denetim altına alınmasını beklemektedirler. Bu destekli denetim için CHP'nin muhalefette mi yoksa hükümet ortağı olarak mı yer alacağı henüz belli değildir sandıklar açılıp AKP içindeki fırtınanın sonuçları netleşince anlaşılacaktır.

Lakin bu konu esas olarak hâkim sınıfın iç meselesidir. Komünistler açısından ve emekçilerle ezilenlerin çıkarlarını temsil etme iddiasında olanlar bakımından sorun siyaset sahnesinde ne olup biteceği hakkında kestirmeler yapıp gelişmeleri izlemekten ibaret olamaz. Aksine mevcut durumda BDP'nin ve Halkların Demokratik Partisinin siyaset sahnesinde tuttuğu yer itibarıyla seyirci olmakla yetinmek sorumsuzluk olur. AKP'nin zayıflamakta olduğu ve 11 yıllık Tayyip Erdoğan sultanlığının son demlerine yaklaştığı bellidir; bunu sap-

tamak gerekir. Bu itibarla AKP'nin gideceğine dair hesap yapmak lazımdır. Ama mesele AKP'nin gidip gitmemesinden ibaret değildir. Önümüzdeki döneme damga vuracak olan AKP'nin nasıl gideceği veya mevcut pozisyonunu kaybedeceğidir. Hatta komünistlerin durduğu yerden bu nokta AKP'nin gidip gitmemesinden daha önemlidir.

Eğer AKP kendi iç dalaşları yahut “Cemaat”le giriştiği dalaş yüzünden veyahut CHP'nin bir rüzgâr alıp sürpriz bir hamle yapışısıyla giderse, bu gidiş başka bir anlam taşır. Gelen hükümet tıpkı 28 Şubat sayesinde boşalan siyaset sahnesine aniden peydah olan AKP gibi güçlü bir gerici hükümete yerini bırakır. Mevcut durumda Tayyip Erdoğan hükümetinin yerine bir başka tek parti/tek adam hükümetinin gelmeyeceği açıkça görünmektedir.

Eğer sermaye içindeki iç çatışma nedeniyle zayıflayan AKP bu fırsattan yararlanan ve sokaklardan yükselen birleşik bir emekçi muhalefetinin zoruyla iktidarından olursa onun yerine zayıf ve her an sınıf mücadelesinin tehdidi altında bir hükümet geçmek zorunda kalacaktır.

Bu nedenledir ki bu gün AKP'ye “nasıl giderse gitsin” gözüyle bakmak kadar “o giderse daha iyisi mi gelecek?” diye yaklaşmak vahim bir tuzaktır. Zayıflayan ve gerileyen AKP'yi ayakta tutmak üzere bir tutum almak kadar onun yerine konmaya heveslenen CHP'ye destek olmak da aynı sınıf düşmanının siyasetine kuyrukçuluk etmektir.

Oysa bu ikilem mukadder değildir. Pek çok tarihi örnekte görülebileceği gibi, en son Suriye'de iki gerici kamp arasında taraf tutmayıp BAAS hükümetinin zayıflamasından ve muhalefetin güdük ve suni teneffüsle ayakta duruyor olmasından yararlanan Rojavalıların örneği sıcak ve yakın bir örnektir. İçinden geçtiğimiz dönem bağımsız bir emekçi ve ezilen hareketin serpilip gelişebilmesi için mümkün olan en elverişli dönemdir. Bugün tam da **AKP'ye Kanma CHP'ye Yol Verme** şiarını yükselterek seçim sürecine yüklenme zamanıdır.

AKP'YE KANMA CHP'YE YOL VERME!



AKP ve onu iktidar koltuğuna taşıyan güçlerin iç çatlakları büyümektedir. Bu güçler artık kamuoyu önünde birbirlerinin pisliklerini saçarak kavga etmektedirler. Erdoğan seçim öncesi herkesi memnun etmeye çalışırken kimseyi memnun edemez bir pozisyona savrulmuş durumdadır.

Bir yandan çözüm sürecinden vazgeçmem diyen AKP, aynı zamanda Kürtlere yönelik en ufak bir düzenlemeye cesaret edemez durumdadır. Sadece Kürt meselesinde yahut Gezi'de değil aynı zamanda dersaneler meselesinde de önce rest çekip sonra çark etmek zorunda kalmıştır.

Buna mukabil ve bu durumdan istifade eden TÜSİAD ve ABD cephesi de Erdoğan'ı sıkıştırmak için bugüne kadar yürütmedikleri boyutta bir karalama kampanyası yürütmektedirler. Fakat buna karşılık tutarlı, güven verici bir muhalefet partisi oluşturmayı becerememektedirler.

Kısacası hem düzen cephesinde çatlaklar ve gerilimler büyümekte hem de bunları sıvayacak bir aktör ortaya çıkamamaktadır.

Emekçilerin ve Ezilenlerin Cephesindeki Gelişmeler Belirleyici Olacak

Ama bundan daha önemlisi geride bıraktığımız süreçte emekçiler ve ezilenler cephesindeki gelişmelerdir.

Kürt hareketi, 2012'nin sonbaharında uzun bir zamandır görülme-
yen bir kitlesellikle harekete geçip Erdoğan'ı köşeye sıkıştırmış ve
açlık grevleri dalgasının ardından Öcalan'ı muhatap alıp masaya
oturmak zorunda bırakmıştır.

Tam AKP "çözüm süreci" kandırmasıyla değneksiz köyde ha-
ramilik etme sevdasındaiken, Türkiye tarihinin en büyük hükümet
karştı ayaklanması patlak vermiştir. Gezi Parkı'ndan tetiklenen bu
ayaklanma Erdoğan'ın maskesini düşürmüş, o güne kadar aktif si-
yaset sahnesinde hesaba katılmayan milyonlara ulaşan bir kitle so-
kağa çıkmış, polisle çatışmış, politize olurken başka kesimleri de
siyasallaştırmıştır. Böylelikle mevcut siyasi aktörlerin hiç birinin tek
başına yahut birlikte terkilerine alamadığı bir hareket kendi başına
bir dinamik olarak siyaset sahnesine yerleşmiştir.

Bu koşullarda bugün emekçilerin ve ezilenlerin CHP'ye yedeklen-
meden bağımsız bir zeminde siyaset yaparak AKP'yi geriletmeleri-
nin koşulları daha önce pek az örnekte görülebildiği ölçüde mevcut-
tur. Bunun sağlanması da yaşamsal bir önem taşımaktadır.

Önümüzdeki dönemde siyaset sahnesinin şekillenmesini belirleye-
cek olan sadece AKP'nin gerileyip gerilemediği değil, AKP'yi kimin
geriletmesi olacaktır. Elbette aksi bir durum hâsıl olduğu takdirde, ge-
rici AKP hükümetinin kimin ve hangi güçlerin sayesinde ayakta kal-
dığı da aynı ölçüde önemli olacaktır.

Emekçilerin Oylarını Bölmeye Yeltenenler Burjuvazinin Partileridir

O yüzden bugün AKP, CHP ve burjuvazinin oyları bölüyorsunuz
kampanyasını boşa çıkaracak tarzda odağında BDP'nin bulunduğu
HDP'nin öne çıktığı bir seçim çalışmasıyla geriletilmelidir.

Halkların Demokratik Partisinin daha geniş bir emekçiler/ezilenler cephesinin yerini alarak kurulmasından ileri gelen zaaflarının seçim sürecinde aşılması yönünde adımların atılması da hem Halkların Demokratik Partisi bünyesindeki kesimlerin hem de dışında kalan kesimlerin başlıca sorumluluğudur.

Halkların Demokratik Partisinin, Gezi Parkı'ndan başlayan ayaklanmanın şehitlerini anarak ve oradan esinlenerek ODTÜ'de patlak veren hareketin rüzgârını kongre salonuna taşıyarak toplanan olağanüstü kongresinde şekillenen seçimlere yönelik tutumunu tez elden açıklaması gerekir.

Söz konusu olan sadece adayların kimler olacağına açıklanması değil, adayların birbiriyle dalaşan burjuva partilerinin benimsedikleri yöntemden farklı bir yoldan nasıl belirlenebileceğinin ortaya konması gerekir.

Bunun yolunu bulmak için derin araştırmalar yapmaya gerek yoktur. Medeni Yıldırım'ı şehitlerinin arasında sayan, Rojava'ya destek mesajları ve yardım malzemeleri toplayıp göndermekte tereddüt etmeyen ve aynı zamanda hükümete geri adım attıran Gezi Ayaklanması'nın yarattığı kurumlar ortadadır.

Seçimlerde adayların belirlenmesi ve sorgulanması için bugün nispeten zayıflamış da olsa varlığını sürdüren bu odakların harekete geçirilmesi ve yayılması mümkün ve gereklidir.

Her ne kadar önderlik boşluğundan yararlanarak bu hareketi kendi yedeğine almak isteyen CHP bu alanda ön almak istese de parti

Gezi Parkı'nda başlayan ayaklanma ile AKP'yi geriletme potansiyeline sahip olan BDP arasında köprü kurulması, CHP'ye yol vermeden ve şovenizme vura vura AKP'nin aldatmacalarını ifşa etmeye en elverişli yoldur.

yapısı ön seçimlere bile müsaade etmeyen bu köhne bürokratik aygıtın geniş halk toplantılarından aday belirlemesini ve buradan belirlenen adayları öne çıkarmasını hayal etmek bile abestir.

Nitekim şimdiden görülmektedir ki CHP tabiatına uygun olarak daha çok kapalı devre yürütülen kirli pazarlıklarla seçim manevraları tasarlamaktadır. AKP'nin ise kendisine karşı en büyük başkaldırıyı temsil eden bu tarafa yanaşmasına imkân yoktur.

Emekçilerin ve Ezilenlerin Adayları Forumlardan ve En geniş Halk Toplantılarından Çıkmalı,



Medeni Yıldırım'ı şehitlerinin arasında sayan, Rojava'ya destek mesajları ve yardım malzemeleri toplayıp göndermekte tereddüt etmeyen ve hükümete geri adım attıran Gezi Ayaklanması aynı zamanda forumları yaratmıştır.

Aynı Yerlere Hesap Vermelidir

O halde önümüzdeki seçimlerin AKP/"Cemaat"/CHP arasındaki dayanışıklı dövüşün damgasını taşımadan sonuçlanmasının yolu bellidir. Yerel seçimlerde dar çıkarlar kirli pazarlıklar sonucunda belirlenecek adaylara değil geniş halk toplantılarına başvurarak adaylığını tescil ettirmeye cesaret eden adayların desteklenmesi yolu seçilmelidir.

Bu toplantılar aynı zamanda AKP'nin zaten "Cemaat"le dalaşı ile bir ortaya saçılan pisliklerinin teşhir edildiği ve AKP'ye aldanma ihtimali olanların gözünün açıldığı forumlar olacaktır. Ama aynı zamanda onun yedek lastiği CHP'yle ayrımların altının çizildiği "çok dilli belediyeçilik", "kentsel dönüşüm" kisvesi altındaki emekçi düş-

manlığı vb. temaların öne çıkarıldığı kampanyaları ifade etmelidir.

Hiç kuşkusuz önümüzdeki günlerde gündemin baş köşesinde olacağı anlaşılan AKP/“Cemaat” çatışmasında CHP'nin asla yeltenemeyeceği biçimde “Cemaat” denen odağın ne olduğunun ortaya konması da başlı başına bir ajitasyon konusu olmalıdır.

Eğer bu süreçte emekçiler ve ezilenlerden yana olma iddiasındaki akımlar kâh yer yer CHP'ye yanaşıp ona yol vererek kâh CHP'ye karşı AKP'nin aldatmacalarına prim vererek sürecin pasif aktörleri olurlarsa o zaman AKP'nin artık önlenemez gidişi efendilerinin istediği yoldan ve CHP'ye yol vererek olacaktır.

Oysa AKP'ye kanmadan CHP'ye yol vermeden seçimlerde emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarını savunmanın koşulları müstesna biçimde mevcuttur. Bu şartlarda güya seçimleri boykot ederek bu sürecin dışında kalmak sürmekte olan dalaşın sermayenin istek ve ihtiyaçları doğrultusundaki gelişmelere pasif bir destek olmaktan öte gitmeyecektir.

Aksine seçimlerde sermayenin sunduğu seçenekleri aktif olarak boykot etmenin yolu bellidir. Birbiriyle danışıklı dövüş içindeki “burjuva partilerine oy yok” dedikten sonra halk toplantılarında forumlarda belirlenen ve orada hesap vermeyi kabul eden adaylara destek vermek üzere aktif bir seçim kampanyası yürütmek sermayenin seçim oyununu boykot etmenin en doğru ve etkili yolu olacaktır.

Adayların halk toplantılarında, forumlarda belirlenmesi, bu toplantıların taleplerinin sözcüsü olması ve yine bu zeminlerde emekçilere hesap vermeyi taahhüt etmesi elbette devrimci güçlerin şu ya da bu konjonktürden bağımsız olarak her zaman için savunması gereken bir ilkedir.

İşçilerin ve ezilenlerin kurtarıcılara bel bağlamadan kendi kendisini yönetmeyi öğrenmesinin mümkün ve zorunlu olduğunu savunanlar elbette seçimlerde adayların kitlelere kapalı toplantılarda değil tüm emekçilerin katılımına açık toplantılarda belirlenmesini savunmalıdır.

Emekçilerin bu türden toplantılara ilgi göstermeyeceğini söylemek

kitlelere olan güvensizliğin ifadesi olarak kabul edilmeli. Bu türden toplantılarda bir kargaşanın ortaya çıkacağını savunmak ise devrimci güçlerin kendi denetimlerinin dışındaki kitlelere siyaset taşıma sorumluluğundan kaçması olarak değerlendirilmelidir.



Seçimler için adayları, Gezi'de ortaya çıkmış forumları tekrardan aktifleştirerek belirlemek diğer akımlardan önce HDK/HDP içindeki bileşenlerin savunması gereken bir tutumdur.

Adayların Forumlardan Belirlenmesi Gezi Ayaklanmasının Seçimlere Damga Vurmasını Sağlar

İçinden geçtiğimiz dönemde forumlar vurgusunun ayrı bir önemi vardır. Zira 2013'e damgasını vuran Gezi Ayaklanması'nın en önemli kazanımlarından birisi de bu ayaklanma sırasında ortaya çıkmış forumlardır. Aynı nedenden ötürü forumlar ve halk toplantıları dendiğinde ilk akla gelen şey de Gezi Ayaklanması olmaktadır.

Tam da bu yüzden Gezi'yi CHP'ye teslim etmek istemeyenler, kimin Gezi'yi savunduğunu kimin istismar etmek istediğini göstermek için bu forumlara dikkat çekmeli ancak adayları Gezi'de ortaya çıkmış forumlarda toplamayı savunanların Gezi'deki mücadelenin takipçisi olabileceğini savunmalıdır.

İkincisi, yaşadığımız coğrafyada 2011 seçimlerinden sonra başta BDP olmak üzere bir dizi sol akım bugün Halkların Demokratik Kongre'si adıyla bildiğimiz bir projeyi hayata geçirmişlerdir.

Halkların Demokratik Kongresi kendisini tanımlarken kullandığı iddialardan biri de kendisinin emekçilerin bağrında filizlenen, emekçilere kimi görüşleri dayatmayı değil, emekçilerin sesinin duyurmayı hedefleyen bir zemin olduğuydu.

Tam da bu iddiayla Halkların Demokratik Kongresi, tüm demokratik güçleri kendi bünyesine davet ediyordu. Bugün de aynı iddiasından geri adım atmış değildir. Bununla birlikte Gezi Ayaklanması ile ortaya çıkan forumlar gerek kitlesellik gerekse de siyasallık bakımından Halkların Demokratik Kongresinin oluşturmaya çalıştığı yerel meclis ve kongreleri fersah fersah aşmıştır.

Bu bakımdan yerel seçimlerde adayları Gezi'de ortaya çıkmış forumları tekrardan aktiveştirerek belirlemek diğer akımlardan önce HDK/HDP içindeki bileşenlerin savunması gereken bir tutum olsa gerekir.

Doğrusu Halkların Demokratik Partisinin “kepçenin önüne diki-len adamı aday gösteriyoruz” diyerek ilan ettiği Sırrı Süreyya Önder'in adaylığı bu bağlamda Gezi Parkı'ndan başlayan ayaklanma ile AKP'yi sandıkta geriletme potansiyeline sahip tek parti olduğu bugüne kadar belli olmuş olan BDP arasında köprü kurulmasına elverişli bir çözümdür.

Bu aynı zamanda CHP'ye yol vermeden ve şovenizme vura vura AKP'nin aldatmacalarını ifşa etmeye en elverişli yoldur. Sırrı Süreyya Önder'in İstanbul Büyükşehir adayı olmasına bakıp, onun etrafındaki kampanyanın sadece İstanbul Büyükşehir seçimleriyle ilgili olduğunu sanmak yanlıgı olur.

Zira İstanbul seçimleri tüm Türkiye'deki seçimlerin kaderini belirlemeye kadir olmasa da AKP'nin kaderinin tayin olacağı ve CHP'ye yol vermeden bunun yapılabileceği bir seçim alanı olacaktır.

Bu bakımdan emekçilerden ve ezilenlerden yana olma iddiasındaki

tüm kesimlerin Mart 2014 seçimlerinde dar pazarlıkların labirentlerinde şekillenen küçük hesaplar yapmak yerine, İstanbul Büyükşehir belediye seçimlerinde AKP'nin takkesini düşürüp CHP'nin önünün kesilmesi için en elverişli fırsat olan bu fırsatı değerlendirmesi önem taşımaktadır.

Sırrı Süreyya Önder'in adaylığının herhangi bir forumdan değil Halkların Demokratik Partisi tarafından ilan edilmiş olması kimseyi yanıltmamalıdır. Gezi Parkı'nda tetiklenen ayaklanmada tetikleyici bir rol oynadığı aşikâr olan Önder, besbelli ki bu hareketi temsil etmeye en müsait adaylardandır ve aynı zamanda yer yer sönümlenmeye başlayan forumları yeniden harekete geçirilmesine uygun bir adaydır.

Bu itibarla onun etrafında şekillenen bir seçim kampanyası İstanbul'daki bütün forumları ve yerel meclisleri hareketlendirebileceği gibi, Gezi Ayaklanması sırasında olduğu gibi başka alanlara ve illere de bu dinamizmi taşıma potansiyeline sahip olacaktır.

KöZ'ün arkasındaki komünistler seçimlere bu bakış açısıyla "AKP'ye Kanma Yedek Lastiği CHP'ye Yol Verme" şiarını kılavuz ederek hazırlanmaktadır.

Bugün söylem düzeyinde bu iddiaya açıktan itiraz eden akımların sayısı pek azdır. Ancak bugün mühim olan yerel seçimlere bu iddianın gereklerini yerine getirerek ortak bir şekilde hazırlanmaktır. Tam da bu yüzden KöZ emekten ve ezilenlerden yana olan tüm akımları Gezi'nin ve Rojava'nın rüzgârından beslenerek AKP ve CHP'nin karşısına çıkmak için yerel seçimlere forumlarda, halk toplantılarında belirlenen aday ve taleplerle katılmaya çağırılmaktadır.

Bu çağrı aynı zamanda demokratik haklar ve özgürlük mücadelesine müdahale etme, sınıf mücadelesini büyütme çağrısıdır



AKP'ye Kanma CHP'ye Yol Verme!

**Yerel Seçimlerde Emekçilerin Mücadelesini
Forumlarda Belirlenmiş Aday ve Talepleriyle
Yükseltelim!**